EEN TAXIRIT VOOR ALEXANDRA

Buitenschoolse Kinderopvang Kalmthout

Alexandra is een meisje van 7 jaar dat graag actief op ontdekking gaat. Ze heeft een ernstige mentale beperking en haar taalbegrip is minimaal, hierdoor volgt ze type 2 onderwijs. Verder heeft ze een zacht karakter en een glimlach die ver "tot achter haar oren" reikt.

Voor Alexandra en haar broer zochten de ouders, ondersteund door de thuisbegeleidingsdienst van Heder, naschoolse opvang. De extra zorg in dit gezin is intens en een klein beetje "kwaliteitsvolle marge" tijdens de werkweek, in plaats van ellenlange busritten na school, zijn welkom. Ze zochten een plaats waar hun beide kinderen graag gezien zouden worden en zichzelf mogen zijn. Kortom, erbij mogen horen zoals alle andere kinderen.

Bij deze opvangaanvraag kwamen er voor het team van de Buitenschoolse Kinderopvang van Kalmthout en Wuustwezel een aantal bezorgdheden naar boven:

- hoe verloopt de communicatie als Alexandra's taalbegrip minimaal is?
- hoe zorgen we voor veiligheid als dit meisje heel actief ronddwaalt?
- hoe nemen we haar op in de groep en wat betekent dat dan voor de andere kinderen?
- hoe intens is deze zorg voor onze begeleiders?

Er waren heel wat argumenten om “nee” te zeggen op de opvangaanvraag. Maar tegenover al deze bezorgdheden stonden er ook heel wat mogelijkheden en kansen waar we “rijker” van worden.

Rondom het gezin bestaat een uitgebreid netwerk waarbij we konden aansluiten, veel openheid en begrip voor onze bezorgdheden en vooral een enorme bereidheid om telkens opnieuw na te denken en samen oplossingen te zoeken. Dus die “nee” werd een voorzichtige “ja” en we gingen deze uitdaging aan, gewoon omdat élk kind erbij hoort, … ook Alexandra.

> “ De “nee” werd een voorzichtige “ja” omdat élk kind erbij hoort ... ook Alexandra

Net zoals Alexandra actief op ontdekking gaat, deed ons team dat ook. Op basis van alle informatie uit het aanmeldingsgesprek met Heder en het overleg met de ouders zochten we naar de meest geschikte locatie in regio Noorderkempen. Die vonden we in Nieuwmoer, een kleinschalige opvang met veel speelruimte en vooral een verantwoordelijke en een team kinderbegeleiders met dat tikkeltje extra engagement. Met dit voorstel gingen we naar de ouders en we nodigden hen uit voor een rondleiding zodat ze zich “met eigen ogen” konden inbeelden of hun kinderen hier hun plaats zouden vinden.

Verdwalen

De grootste angst die we allemaal deelden was het risico op “verdwalen” want elke deur of poort test Alexandra uit. Met die bezorgdheid stapten we naar de technische dienst van de gemeente en kwamen we samen tot een creatieve oplossing. Een nieuwe poort was al snel in de maak, speciaal voor Alexandra en tegelijk een oplossing voor alle andere kinderen. Vervolgens planden we een aantal wenmomenten voor Alexandra samen met de thuisbegeleidster van Heder. Deze ervaringen werden teruggekoppeld naar onze kinderbegeleiders en gaven houvast in de verdere voorbereiding. Zo groeide iedereen, stap voor stap van een “terechte bezorgdheid” naar een “voorzichtig vertrouwen”. En een gevoel van “we kunnen het”, als we maar bij iemand terecht kunnen met onze vragen, als we maar oplossingen kunnen bedenken voor de problemen waar we tegenaan lopen, als er maar begrip is wanneer we fouten maken …

En dan die spannende eerste opvangdag, … Alexandra komt aan, … stapt af de schoolbus en, … iedereen “smelt”. We smelten allemaal van de mooiste glimlach tot achter Alexandra’s oren. Ze wandelt gewoon rond tussen de andere kinderen, gewoon op haar eigen manier. Ook de andere kinderen vinden het helemaal oké dat Alexandra erbij is. Soms snuffelt ze wel eens in andermans rugzak en dan vragen de kinderen zich af: “waarom doet dat meisje dat?”

Met een korte uitleg van de begeleidsters dat Alexandra dat nog niet goed begrijpt en dat iedereen eigenlijk anders is, kunnen de kinderen weer verder. En het lijkt alsof Alexandra’s zachte karakter vanzelf zorgt voor mildheid bij de anderen rondom haar. Er zijn heel wat activiteiten die té moeilijk zijn voor Alexandra. Zo is fietsen motorisch te ingewikkeld maar dat houdt de andere kinderen niet tegen om haar mee te betrekken in hun spel want wie niet zelf kan fietsen kan wél meerijden op de taxifiets. En zo rijdt Alexandra mee met de taxi.

Staande ovatie

Wat betekent dit voor onze begeleidsters? Het is een enorme uitdaging, het is kei hard werken en een intens leerproces maar meer dan de moeite waard omdat we samen een verschil maken, een verschil voor Alexandra, haar ouders, de kinderen rondom haar en ook voor ons. Dit verdient niet zomaar een applaus, dit verdient een staande ovatie voor hun groot hart voor kinderen, het creatief naar oplossingen zoeken, het positief naar kinderen kijken … elk dag opnieuw!

Karin Smout, verantwoordelijke inclusieve kinderopvang binnen project Raket